

ସରକାରୀ ପୃଷ୍ଠପୋଷକତା ବିନା ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟ ବଂଚିପାରିବ ନାହିଁ : ଅନୀଲ କୁମାର ପାଢ଼ୀ

ଅନୀଲ କୁମାର ପାଢ଼ୀ, ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଜଗତରେ ଗୋଟେ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ପଦଚିହ୍ନ । ପ୍ରଜ୍ଞା, ପ୍ରତିଭା ଓ ମାନବବାଦର ଅନବଦ୍ୟ ସ୍ରଷ୍ଟା ଭାବରେ ସେ ନିଜ ପାଇଁ ତିଆରି କରିସାରିଛନ୍ତି ଯେଉଁ ପରିଚୟର ବଳୟ, ତାହା ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିତ କରାଏ ଜଣେ ଅନନ୍ୟ ସୂଜନଶୀଳ ମଣିଷ ଭାବରେ । ସେ ଗୋଟେଇ ପାରନ୍ତି ମାର୍ଟିନ ଅନୁଭୂତିକୁ, ସେ ଶବ୍ଦରେ ସଜାଡ଼ି ପାରନ୍ତି ଅନୁଭବର ଅନୁରାଗକୁ । ଜୀବନବୋଧ ସହ ବାସ୍ତବତାର ନିରୋଳା ଭାବୋଲ୍ଲାସରେ ତାଙ୍କ ଶବ୍ଦ ସବୁ ପାଲଟି ଯାଆନ୍ତି ସତ୍ୟକୁ ପରଖିବାର ଗୋଟେ ଗୋଟେ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ । ତାଙ୍କ ସହ ଏଥର ଆଳାପ...

ପ୍ରସ୍ତୁତି : ସୈରିନ୍ଦ୍ରୀ ସାହୁ

- କେମିତି ହୋଇଥିଲା ଆପଣଙ୍କ ସୂଜନର ଆଦ୍ୟସ୍ଵରଣ ?
- ଆଦ୍ୟ ସ୍ଵରଣ ସବୁବେଳେ ନବ୍ୟନୂତନ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବିଭୂଷିତ ହୋଇଥିଲେ ବି ଏହା ଭିତରେ ଆପଣଙ୍କ ଅନେକ ଅକଥ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣା । ଏମିତି ମଞ୍ଜିଟିଏ ବିନା ଘାତପ୍ରତିଘାତରେ ଅଙ୍କୁରୋଦଗମିତ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେହିପରି ସର୍ଜନଶୀଳତାର ଆଦ୍ୟ ଓଁକାର ମାଟିପାଣି ଓ ଆକାଶହୀନ ଏକ ଶୂନ୍ୟରେ ଧୂଳି ସୃଷ୍ଟିକରେ । ମୋର ଆଦ୍ୟ ସ୍ଵରଣ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖଟି ମୋର ମନେନାହିଁ; ତେବେ, ମୋ ପରିବେଶ ଏତେବେଶୀ ଅନ୍ତରଂଗ ଓ ସସ୍ଵରଂଗୀ ଥିଲା ଯେ ଅକାଶରେ କବିତାଟିଏ ଲେଖିହୋଇଯାଇଥିଲା ସମସତଃ । ପିଲାଦିନ ହୋଇଥିବ ଓ ମୁଁ ଜଣେ କିଶୋର ହୋଇଥିବି । ଗୋଟିଏ କବିତା ଆଉ ଗୋଟିଏ କବିତା ଖୋଜିଲା ଏବଂ ଏମିତି ଖୋଜାଖୋଜିରେ ମୁଁ ଲେଖକ ପାଲଟିଗଲି ।
- ଆପଣଙ୍କ ଲେଖକ ଜୀବନର ପ୍ରେରଣା କିଏ ? ସାହିତ୍ୟର ଆଦ୍ୟସ୍ଵରଣ ଭାବେ ଆପଣ କାହାକୁ ସ୍ମରଣ କରିବେ ?
- ମୁଁ ଯଦି କିଛି ପରିମାଣରେ ଲେଖକ ତେବେ ମୋ ଆଦ୍ୟ ପ୍ରେରଣାର ଶ୍ରୋତା ତ୍ରିମୁଖୀ । ପ୍ରଥମେ ମୋର ଗାଁ, ତାପରେ ମୋର ମା' ଓ ତୃତୀୟପାଠରେ କୁଳଦେବତା ରଘୁନାଥ । ଗାଁ ମୋତେ ରୋମାଞ୍ଚିକମ, ମା' ମୋତେ ଜୀବନର ସଂଗ୍ରହ ଓ ରଘୁନାଥ ମୋତେ ମିଷ୍ଟିକମ୍ପ ଶିଖେଇଛନ୍ତି । କହିବାକୁ ଗଲେ ଆଜି ବି ମୁଁ ଏହି ତିନୋଟି ଧାରାକୁ ଛାଡ଼ିପାରିନି । ଲେଖକଙ୍କ ଜୀବନରେ ମୋର ଗୁରୁ କେବଳ ମୋ ମା' । ମୁଁ କାହାରି ପ୍ରଭାବରେ ପଢ଼ିନାହିଁ ବୋଲି କହେ ଓ

ମାନେ । ଏକଥା ସାହିତ୍ୟ ଦର୍ଶନ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ନିଆଁ ହୋଇପାରେ । ମା' ପରି ଉତ୍ତମ ଆଉଥାଉ ଆଉ କାହିଁ କାହାକୁ ଖୋଜିବି ! ହଁ, ଯଦି ମୋ ଲେଖାର ସାଦୃଶ୍ୟତା କାହା ସହ ଥାଏ ତା'ହେଲେ ତାହା ଏକ ସଂଯୋଗ ମାତ୍ର !

- ବର୍ତ୍ତମାନ କେଉଁ କେଉଁ ସମୟରେ ଲେଖକମାନେ ଗୁରୁତ୍ଵ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ? ସାହିତ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ସମାଜର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମ୍ଭବ କି ?
- ଲେଖକମାନେ କେବଳ ସମୟରେ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ଵ ଦେବେ କାହିଁକି ? ସୂଚନା ଦେଲେ, ଲେଖକଙ୍କ ଅବବୋଧରେ ଏବେ ସମୟ ବଦଳରେ ରହିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତବଦ୍ଧତା ଚେତନା । ଲେଖକ ଓକିଲ, ସମାଜ ସଂସ୍କାରକ, ଐତିହାସିକ କି ରାଜନୀତିକ ବ୍ୟକ୍ତି ନୁହେଁ । ସମସ୍ୟାମାନ ସାଧାରଣତଃ ପୁନଃପୌନିକ ହୋଇଥାଏ ଯାହା ସାହିତ୍ୟର ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ନୁହେଁ । ଆପଣ କାଣ୍ଡି ଯେ ମଣିଷର ଶରୀର ପ୍ରକାରରେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ଵଗ୍ରହଣର ପ୍ରତିଫଳନ । ଶରୀର ଭିତରେ ଉଜ୍ଜ୍ଵାଳ ହୁଏ, ଗ୍ରହଣ ଓ ପରାମ୍ପରା ହୁଏ, ତାରାମାନେ ଗୁଲିହୋଇ କି ସୁପରନୋଭାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୁଅନ୍ତି । ଏସବୁ ସମୟ ଓ ରୂପାନ୍ତର ଯେହେତୁ ସୁଖ ଓ ସାର୍ବଜନୀନ ନୁହେଁ, ଏକମାତ୍ର କି ଲେଖକମାନଙ୍କର ଧ୍ୟାନ ହେବା ଉଚିତ୍ । ସୁଧା ଓ ବ୍ୟାଧି ବ୍ୟତିରେକ ମୋତେ ସୁଖ ଜଗତରେ ଅନ୍ୟକିଛି ସମୟ ପରି ଲାଗେନାହିଁ ।
- କୁଳନାୟକ ଭାବେ ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ଏବେ ଅଧିକ ସଂଖ୍ୟାରେ ଗଜ ଲେଖା ଯାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ ପାଠକଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ସେହି ପରିମାଣରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଇନଥିବା ଅଭିଯୋଗ ହୁଏ । ଏ ବାବଦରେ କଣ କହିବେ ? କଣ କଲେ ସେ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ କରିହେବ ?
- ଏ ସମୟରେ ଅଧିକ ଗଜ ଲେଖାଯାଉଛି, ଏହା ନିଶ୍ଚୟରେ

ଅଳ୍ପରେ ଅନୀଲ କୁମାର ପାଢ଼ୀ

ପ୍ରାଧ୍ୟାପକ, ଇଂରାଜୀ ବିଭାଗ
କୁଞ୍ଜବିହାରୀ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ
ବାରଙ୍ଗ, ଖୋର୍ଦ୍ଧା - ୭୫୧୦୨୪
ପିତା : ସ୍ଵର୍ଗତ ନୀରଞ୍ଜନ ପାଢ଼ୀ
ମାତା: ସ୍ଵର୍ଗତା ଶ୍ରୋତ୍ରୀ ପାଢ଼ୀ
ଜନ୍ମ ତିଥି : ୦୯ - ୦୪ - ୧୯୬୯
ଜନ୍ମସ୍ଥାନ : କଟିକା ଗ୍ରାମ, ସୋର, ବାଲେଶ୍ଵର

ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ସ୍ଥାୟୀ ଠିକଣା :
ସାରାଂଶ, ପୁରୀ ନଗର : ୧୭୯/୨୧୨୯, ଲେନ୍ :- ୭,
କଲ୍ୟାଣୀ ନଗର, ପାଟପଡ଼ା, ଭୁବନେଶ୍ଵର - ୧୯

ପ୍ରକାଶିତ ପୁସ୍ତକ	ଉପନ୍ୟାସ
ଗଜ ସଂକଳନ	୧. ମେଘରାତି
୧. ଏକ ବିଷ୍ଣୋରଣର ଅପେକ୍ଷାରେ	୨. ସାରା ରାସ୍ତା
୨. ସୋପାନ ସୋପାନ ମୁକ୍ତି	୩. ଓ' ଏକାକୀ
୩. ଆର୍ତ୍ତା ନକ୍ଷତ୍ରର ବର୍ଷା	୪. ମଧ୍ୟପଦ
୪. କାନ୍ଦୁର କିଛି	୫. ଅକ୍ଷର ସେତିକି
୫. ସଞ୍ଜିବଣ	୬. କେତେଦୂର କାବନ
୬. ସାତ	୭. କାନ୍ଦୁଲୋକର ତନ୍ତ୍ର
୭. ନାଟ ନିର୍ଜନ	୮. ଆଦିମୂଳ
୮. ଶେଷ ରାତିର ଶୋଷ	୯. ଅଜ୍ଞ ଆଳାପ
୯. ନୂଆ ସ୍ଵପ୍ନର ଷ୍ଟେର୍	୧୦. କିଛି ଅନାବରଣ
୧୦. ପା' ଓ ମେଘପଞ୍ଚାଙ୍ଗୁଳି	୧୧. କିଛି ଅନାବରଣ
୧୧. ବିସ୍ମୃତ ଶ୍ଵର	୧୨. ଅନୀଲ ପାଢ଼ୀଙ୍କ ପ୍ରେମଗଞ୍ଜ
୧୨. ଗ୍ରୀନ ରୁମ୍	୧୩. ଅଧିକ

ବିକାଶରେ ଆଉ ସାହିତ୍ୟିକମାନଙ୍କର ଭୂମିକା ନାହିଁ । ଓଡ଼ିଆ ବହିକୁ ଆଜିକାର ଭାଗ୍ୟାଳୀମାନେ ପଢ଼ିବା ମୁଁ ଆସିବି ଦେଖିବି । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ବଂଚେଇବା ପାଇଁ ଆମର ଦୃଷ୍ଟି ସାହିତ୍ୟ ଉପରେ ହରିହର ଅନ୍ୟତମ ବିକଳ ଉପରେ କେନ୍ଦ୍ରିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ସମାଜରେ ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଅବ୍ୟବସ୍ଥା ଦେଖା ଯାଉଛି, ଲେଖକଟିଏ ତାହାକୁ ଚାହିଁଲେ ତା' ଲେଖାରେ ସେ ସବୁର ପରିବର୍ତ୍ତନ କେତେ ଆଶାବାଦୀ ?

ଜଣା ନୁହେଁ । ଏବେକାର ସାହିତ୍ୟ

ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୁଏ । ଏଲିଜି ଲେଖାଯାଏ । ସମସ୍ୟା ଦୂରକରିବାରେ ସାହିତ୍ୟିକ କେତେ ସହାୟ ମୁଁ କାଶୋନା, ହେଲେ ସମସ୍ୟା ତିଆରି କରିବାରେ ସାହିତ୍ୟିକମାନେ ବିକଳହସ୍ତ ।

ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ସ୍ଥିତିଶୀଳତାକୁ ନେଇ ଆପଣ କେତେ ଆଶାବାଦୀ ?

ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ତ ଆଗାମୀ ପଚାଶବର୍ଷ ଯାଏ ରହିବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି । ହେଲେ, ଏଥିପାଇଁ ଏକ ନୀତିଗତ ଖସିବା ତିଆରି କରିବାକୁ ହେବ, ଉଭୟ ସରକାରୀ ଓ ବେସରକାରୀ ସ୍ତରରେ । ସରକାରୀ ପୃଷ୍ଠପୋଷକତା ବିନା ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟ ବଂଚିପାରିବ ନାହିଁ । ବେସରକାରୀ ସ୍ତରରେ ସଂଗଠକ, ସଂପାଦକ ଓ ପ୍ରକାଶକମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଦୃଷ୍ଟିର ସାମାଜିକ ବାହାରକୁ ଯାଇ ବଣମଲ୍ଲୀମାନଙ୍କୁ ଖୋଜି ଆଣିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଆତରଣରେ ନିରପେକ୍ଷ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସବୁ ଅଂଶକୁ ସମାନ ଗୁରୁତ୍ଵ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏପରି ହେଲେ, ଭାଷା ୨୦୨୦ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହି କରିପାରେ, ନହେଲେ, ୨୦୩୫କୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟର ଅନ୍ତିମ ବର୍ଷ ବୋଲି ନିଶ୍ଚୟରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରେ ।

ଲେଖକ ଜୀବନରେ ପୁରସ୍କାରର ଗୁରୁତ୍ଵ କେତେ ? ସାହିତ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ କେଉଁ ବାର୍ତ୍ତା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ବୋଲି ଆପଣ ଚାହାଁନ୍ତି ?

ପୁରସ୍କାର ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କରେ । ଏହା ଜରୁରୀ ବି । ହେଲେ, ଏବେ ସାହିତ୍ୟ ପୁରସ୍କାରମାନ ସାହିତ୍ୟିକମାନଙ୍କୁ ଲାଞ୍ଜିତ ଓ ଉପହସିତ କରାଉଛି । ମୋ ମତରେ କେହି ଜଣେ ଯୋଗ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ପୁରସ୍କାର ପାଇନାହିଁ । ଦୈବତା ଯଦି କେହି ଯୋଗ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ପୁରସ୍କାର ପାଇଗଲା ତ ସେ ଘରକୋଣରେ ଲୁଚିବି ବସୁଛି କାଳେ ଲୋକେ କହିବେ ଚୋଷାମିଆ, ଅଯୋଗ୍ୟ, ଲାଞ୍ଚପ୍ରଦାନକାରୀ ଇତ୍ୟାଦି । ମୋର ପୁରସ୍କାରରେ ବିଶ୍ଵାସ ନାହିଁ ଓ ଏହା ମୋତେ ଉଲ୍ଲସିତ କରିବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ । ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ତରଫରୁ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ବାର୍ତ୍ତା ଓଡ଼ିଆଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ଉଚିତ୍ ଓ ତାହା ହେଲା, ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ବଂଚେଇରଖିବା ।

ପତ୍ନୀ, ପୁତ୍ର ଓ କନ୍ୟାଙ୍କ ସହ କଥାକାର ଅନୀଲ କୁମାର ପାଢ଼ୀ ।

ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଜୀବନ

ଭକ୍ତର ମନୋରଞ୍ଜନ ବିଷୋୟୀ

ଭୁଗର୍ଭରୁ ମାତୃଗର୍ଭକୁ ଏବଂ ମାତୃଗର୍ଭରୁ ଭୁଗର୍ଭକୁ ଯାତ୍ରା କରିବା ଭିତରେ ଜୀବନଟିଏ ଗଢ଼ିଉଠେ । ଭାରତୀୟ ଦର୍ଶନରେ ମଣିଷ ବଦଳେ କିମ୍ବା ମାଟି ବଦଳେ ନାହିଁ । ଏପରିକି ମାଟିରୁ ଜନ୍ମଲାଭ କରୁଥିବା ସାଂସ୍କୃତିକ ବାର୍ତ୍ତା ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୁଏ ନାହିଁ । ତିହ୍ନାମାଟିର ସନ୍ତାନ ବାହ୍ୟ ଓଜ୍ଞତାରେ ଅନ୍ଧ ହୋଇ କ୍ରମେ ଅତିହ୍ନା ମନେ ହୁଅନ୍ତି । ଏହାହିଁ ହୋଇଛି ସାଂସ୍କୃତିକ କାଳର ଏକ ନିଶ୍ଚୟ ସତ୍ୟ । ଏକଦା ସାମୁଦ୍ରିକ ସୂତ୍ରରେ ଆବଦ୍ଧ ମଣିଷ ପାଇଁ ସୁଖ ଦୁଃଖ ଉଭୟ ଥିଲା ସାମୁଦ୍ରିକ । ଆଜି କିଛି

ଆପଣା ମାଟି, ପାଣି, ପବନ ଓ ଆକାଶ ଯେଉଁ ନିବିଡ଼ ଆଲିଙ୍ଗନରେ ମଣିଷକୁ ବଞ୍ଚିବାର ମନ୍ତ୍ର ଶିଖାଇଥାଏ; ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ଅସମ୍ଭବ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନାହିଁ ।

ଗଞ୍ଜେଇ ଆଖଡ଼ାରେ ପରିଣତ ହେବା ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି; ରାଜନୀତି ଆଜି ଉଦ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ ଯୁବଗୋଷ୍ଠୀର ସ୍ଵପ୍ନର ସମ୍ଭାର ପାଲଟିଛି । ଫଳରେ ଗାଁ ମଧ୍ୟ ଦି' ଭାଗ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ଏକ ମନ ହୋଇ ଚଳୁଥିବା ଗାଁ ଲୋକ ଆଜି ରକ୍ତମୁଖା ଦିଶୁଛନ୍ତି । ଆଜି ଗାଁରେ ବାପା-ମାଆ, କଳା-ଶୁଦ୍ଧି, ମଉସା-ମାଉସା, ପିଉସା-ପିଉସି, ଭାଜନ-ଭାଉଜ, ମାମୁ-ମାଉଁ, ସଜାତ, ମଉଡ଼ ଭଳି ଆତ୍ମୀୟତାର ଉଦ୍‌ଗମଣ ଭିତରେ ପରସ୍ପର ତକାତକି ହେଉଥିବା ସଂପର୍କ ସବୁ ଶିଥିଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଏପରିକି ଅନେକ ଘଟଣାରେ ଗାଁ ମାମଲତକାରମାନଙ୍କର ଅଭୂତ ନ୍ୟାୟନିଶାପ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଜୀବନକୁ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ

କରି ଦେଇଛି । ଏହାସହ ଗାଁରେ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରଚଳିତ ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କିପରି ଉପହସିତ ହୋଇ କଷ୍ଟକାରୀ ଦୋକାନର ତିଡ଼ି ଭିତରୁ ଷଷ୍ଠ ହୋଇପଡ଼ୁଛି । ଗାଁର ଶିକ୍ଷିତ ଗୋଷ୍ଠୀ କୌଳିକ ବୃଦ୍ଧି ବିମୁଖ ହୋଇ ସହର ଅଭିମୁଖେ ଅନ୍ଧଭାବରେ ଯାତ୍ରା; ଗାଁ ପ୍ରତି ଥିବା ସୁସ୍ଥ ସଂପର୍କର ଡୋରାକୁ ଶିଥିଳ କରିଦେଇଛି । ଏପରିକି ସହରର ଚାକରକ୍ୟ ଅନେକ ପରିବାରରେ ଆଣିଛି ଦାରୁଣ ବିତୃମ୍ଭନ । କାରଣ ବାପାମାଆ ଯେଉଁ ପୁଅର ପାଠପଢ଼ାରେ ସମଗ୍ର ଜୀବନକୁ ସମର୍ପି ଦେଇଛନ୍ତି; ସେହି ପୁଅ ଏକ ଧନୀ ଦୁଲାଳୀକୁ ବାହା ହେବା ପରେ ଭୁଲିଯାଉଛି ଆପଣାର ଅତୀତ ଓ ବାପାମାଆକୁ । ବସ୍ତୁତଃ

ସହାହିଁ ହେଉଛି ଆଜି ପ୍ରତି ଗାଁର ନିଜ୍ଞକ ପ୍ରତିରୂପ । ଆଜି ପାରସ୍ପରିକ ସଂପ୍ରତି ଓ ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ସ୍ଵପ୍ନର ପରାହତ ।

ପରିଶେଷରେ କେବଳ ଏତିକି କହିବି- ଆଜି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଓ ସ୍ଵାକୃତି କାଳୀନ ମଣିଷ ବସ୍ତୁବାଦୀ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣର ମୋହରେ ଯେତେ ଆତ୍ମମଗ୍ନ ହେଉନା କାହିଁକି; ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ସେ ସଂପର୍କର ପୂର୍ଣ୍ଣତା କଥା ବିଚା କରେ; ସେତିକିବେଳେ ସେ ବିଷୟ ହେବା ସ୍ଵାଭାବିକ । ପ୍ରଗତିର ଶେଷ ବିନ୍ଦୁରେ ଜଗତୀକରଣର ଗୀତ ଗାଉଥିବା ଏ ମଣିଷ ପରମ୍ପରାଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହେବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଆପଣା ମାଟି, ପାଣି, ପବନ ଓ ଆକାଶ ଯେଉଁ ନିବିଡ଼ ଆଲିଙ୍ଗନରେ ମଣିଷକୁ ବଞ୍ଚିବାର ମନ୍ତ୍ର ଶିଖାଇଥାଏ; ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ଅସମ୍ଭବ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବନାହିଁ । କାରଣ ସବୁ ମଣିଷ ପାଇଁ ମାଟି ହିଁ ହେଉଛି ମା'ର ରୂପାନ୍ତର । ସ୍ଵପ୍ନ ନିବିଡ଼ ଆତ୍ମୀୟ । କିନ୍ତୁ ଏ ମାଟିରେ ରଳପ୍ରଚଳ

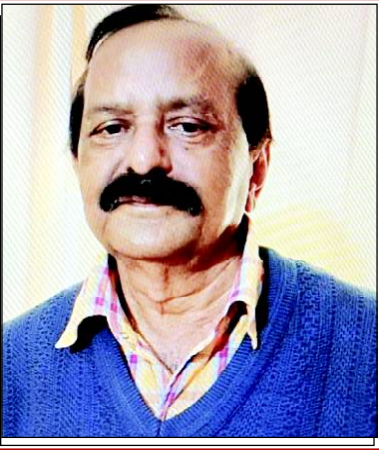

କରୁଥିବା ମଣିଷ ଗୁଡ଼ିକ ଭାବରେ ଓ ରକ୍ତରେ ଆତ୍ମୀୟ ହେବା ସତ୍ତ୍ଵେ; ଭୋଗ ସର୍ବସ୍ଵ ମନୋବୃତ୍ତି ନେଇ ଅତିହ୍ନା ପାଲଟି ଯାଇଛନ୍ତି । ଏହାହିଁ ହେଉଛି ଚଳନ୍ତି ସମୟର ଦୁଃଖ ।

♥ ବାମୋଦରପୁର, ଗଂଜାମ (ମୋ) ୮୮୯୫୧୪୧୭୨୭

ପ୍ରିୟ ପାଠକ-୨

ଏହି ପ୍ରଶ୍ନାସା ମୋ ଗାଢ଼ିକ ଜୀବନର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁରସ୍କାର

ତରୁଣ କୁମାର ସାହୁ

ମୁଁ ପଚାରିଲି ମାତାମା ଆପଣ କିଏ କହୁଛନ୍ତି ? ମାତାମା କହିଲେ ମୁଁ ଶାନ୍ତନୁ ଆଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ କହୁଛି । ମୁଁ ଆନନ୍ଦ ଆତିଶଯ୍ୟରେ ବିହ୍ୱଳିତ ହୋଇଗଲି । ଆଶାତୀତ ଥିଲା ଏ ମତ । ଶ୍ରୀମତୀ ନିରୁପମା ଆଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କଠାରୁ ଏଭଳି ଏକ ସୁସମ୍ବାଦ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ପାଇବି ବୋଲି କେବେ ଆଶା କରିନଥିଲି । ତାଙ୍କର ଏହି ପ୍ରଶ୍ନାସା ମୋ ଗାଢ଼ିକ ଜୀବନର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁରସ୍କାର ।

ଅଜ୍ଞ କିଛି ଲେଖା ଲେଖିବା ପରେ ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟି ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ପରେ ଲେଖକଟି ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଏ କେମିତି ଗୋଟିଏ ପୁରସ୍କାର ମିଳନ୍ତା ତାକୁ କୌଣସି ଏକ ସାହିତ୍ୟ ସଂଗଠନ ତରଫରୁ । ଏଭଳି ମାନସିକତା ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉଛି ଅନେକ ସାହିତ୍ୟିକଙ୍କ ନିକଟରେ । ଗପ, କବିତା ଓ ଉପନ୍ୟାସ ଲେଖିବା ପରେ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ, ଲେଖା ପଢ଼ିବା ପରେ ପାଠକଟିଏ ଶ୍ରଦ୍ଧା ନିବେଦନ କଲେ ତାହା ଦ୍ଵିଗୁଣିତ ହୋଇଥାଏ । ପୁରସ୍କାର ପଛରେ ଗୋଟାଏଲେ ସର୍ଜନଶୀଳ ମଣିଷଟି ବାଟ ଭୁଲେ, ବିପଥଗାମୀ ହୁଏ । ଠିକ୍ ଓଲଟା ହୁଏ ଯେତେବେଳେ କେହି ଜଣେ ବିଦଗ୍ଧ ପାଠକ ଶ୍ରଦ୍ଧାଶୀଳ ହୋଇ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରେ । ପାଠକୀୟ ଶ୍ରଦ୍ଧା ହିଁ ତ ଲେଖକ ପାଇଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁରସ୍କାର ।

ମୁଁ କଥାକାର । ମୁଖ୍ୟତଃ ଗଳ୍ପ ଲେଖକ । ତିନି ଦଶନ୍ଧିରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକାଳ ଗପ ଲେଖାରେ ନିମଗ୍ନ । ବେଳେବେଳେ ପାଠକୀୟ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଲାଭ କରିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ଯୁକ୍ତି । ଅଧିକ ମୋର 'ଅବସ୍ଥା' ଗପ ପଢ଼ି ଜଣେ ମହିଳା (ବିଶିଷ୍ଟ ସାହିତ୍ୟିକ) ମୋତେ ଚିଠିଟିଏ ଲେଖିଥିଲେ ଯାହାର ଅର୍ଥ ଏହିଭଳି- ମୋ ଜୀବନରେ ଘଟିଥିବା ଘଟଣାକୁ ଆପଣ ଏତେ ନିଖୁଣ ଓ ଚମତ୍କାର ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ଏ ଗପଟିରେ । ମୁଁ ପଢ଼ି ଅଭିଭୂତ ହୋଇଯାଇଛି । ଆପଣ ଏତେ କଥା ଜାଣିଲେ କେମିତି ମୋ ବାବଦରେ । ମୁଁ ତ ଆପଣଙ୍କୁ କେବେ ଭେଟି ନାହିଁ । ତେବେ ଭେଟିବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ଆପଣ ରବିବାର ଦିନ 'ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଭବନ'ରେ ହେବାକୁ ଥିବା ସାହିତ୍ୟ ସଭାକୁ ଯାଉଛି । ଆପଣ ଆସିଲେ ଭେଟ ହୁଅନ୍ତା । ମୁଁ ଯାଇ ପାରିଲି ନାହିଁ କିମ୍ବା ଉଚ୍ଚ ଭଦ୍ର

ମହିଳାଙ୍କୁ ଭେଟି ପାରିଲି ନାହିଁ । ଅବ୍ୟକ୍ତ ଯତ୍ନଗତେ ରହିଗଲା ଛାଡ଼ି ଭିତରେ । ଆଉ ଅଧିକ କଥା । ମୁଁ ବାଲେଶ୍ଵର କଲେଜର ଅଧ୍ୟାପକ ଥିବା ବେଳର କଥା । ସେତେବେଳେ ବାଲେଶ୍ଵର କଲେଜର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଥିଲେ ଅବନୀ କାନୁନ୍ଗୋ । ହଠାତ୍ ଦିନେ ସକାଳେ କମନ୍ସରୁମକୁ ଆସି ମୋତେ କହିଲେ- ତୁମ ଗପଟା ପଢ଼ିଲି । ଆହା, ତୁମକୁ ତ ମୁଁ ଏ ବିଷୟରେ କିଛି କହି ନଥିଲି । ତୁମେ ଏତେ କଥା ଜାଣିଲ କେମିତି ? ତେବେ ଖୁବ୍ ଭଲ ହେଉଛି ଗପଟା ।

ପ୍ରକୃତରେ ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ମୁଁ ଗପରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଘଟଣା ସଂପର୍କରେ କିଛି ଶୁଣି ନାହିଁ । ଅଧିକ ଯୌତୁକ ଦାବି କରିବାରୁ ତାଙ୍କର ଜଣେ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କର ବାହାଘର ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲା । ମୋ ଗପର ବିଷୟବସ୍ତୁ ବି ସେଇଯା ଥିଲା । ମୋତେ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିଲା ଯେ ମୋର କଟକର ପ୍ରସ୍ତୁତ ଗପଟି ବାସ୍ତବ ଜୀବନରେ ଘଟିଥିବା ଘଟଣା ସହିତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବେ ମେଳ ଖାଇ ଯାଉଛି ।

ଏମିତି ଅନେକ ଗପ ମୋର ପାଠକୀୟ ସ୍ୱୀକୃତି, ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଆଦୃତି ଲାଭ କରିଛି । ତାବିକ, ଗୁଣ୍ଡୁଚି ମୂଷା ଓ ଲଭ୍, ଅବ୍ୟକ୍ତ, ହସକୁଡ଼ି ଝିଅ, ଗାନ୍ଧିବାଦ ପ୍ରଭୃତି ଗପ ପଢ଼ିବା ପରେ ଅନେକ ପାଠକ ମୋତେ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା ଜଣାଇଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଶଂସା ଭରା ବାକ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ମୋ ଭିତରେ ଆନନ୍ଦର ଲହରୀ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ।

ପ୍ରକୃତରେ ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ମୁଁ ଗପରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଘଟଣା ସଂପର୍କରେ କିଛି ଶୁଣି ନାହିଁ । ଅଧିକ ଯୌତୁକ ଦାବି କରିବାରୁ ତାଙ୍କର ଜଣେ ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କର ବାହାଘର ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲା । ମୋ ଗପର ବିଷୟବସ୍ତୁ ବି ସେଇଯା ଥିଲା । ମୋତେ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିଲା ଯେ ମୋର କଟକର ପ୍ରସ୍ତୁତ ଗପଟି ବାସ୍ତବ ଜୀବନରେ ଘଟିଥିବା ଘଟଣା ସହିତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଭାବେ ମେଳ ଖାଇ ଯାଉଛି ।

ମୋର ଗପ 'ହରିନ୍ ମିଆଁ', ହିନ୍ଦୁ ମୁସଲମାନ ମଧ୍ୟରେ ସଂପ୍ରୀତି ଓ ସଦ୍‌ଭାବ ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ପ୍ରୟାସ କରିଛି । ସେଇଥିପାଇଁ ବହୁ ପାଠକ ମୋତେ ସାଧୁବାଦ ଜଣାଇଛନ୍ତି । ଗାନ୍ଧିବାଦ ଉପରେ ଲିଖିତ ମୋର ଦୁଇଟି ଯାକ ଗପ ଅଳ୍ପ ପାଠକୀୟ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଲାଭ କରିଛି । ଚିଠି ମାଧ୍ୟମରେ ଓ ମୋବାଇଲ ଯୋଗେ ଅନେକ ପାଠକ ମୋତେ ପ୍ରଶଂସା କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଦୁଇଟି ଗପ ପାଇଁ । ଗାନ୍ଧିବାଦ ଉପରେ ଲିଖିତ ମୋର ଦ୍ଵିତୀୟ ଗପଟି ହେଉଛି 'ପାପୀ ନୁହେଁ ପାପକୁ' । ଧରିତ୍ରୀ ସାହିତ୍ୟ ପୁଷ୍ପାରେ ଏହା ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ପରେ ମୋ

ଜୀବନର ସବୁଠୁ ସୁଖ ପାଠକୀୟ ମତ ମୁଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲି । ସକାଳୁ ସକାଳୁ ମୋତେ ଫୋନ୍ କଲେ ଜଣେ ବୟସ୍କା ଭଦ୍ରମହିଳା (ତାଙ୍କ କଣ୍ଠରୁ ତାଙ୍କ ବୟସ ମୁଁ ଅନୁମାନ କରି ନେଇଥିଲି) ସେ କହିଲେ 'ତରୁଣ ବାବୁ କହୁଛନ୍ତି ?' ମୁଁ କହିଲି ହଁ ମାତାମା । ତା' ପରେ ସେ କହିଲେ ଆପଣଙ୍କ 'ପାପୀନୁହେଁ ପାପକୁ' ଗପଟି ପଢ଼ିଲି ଧରିତ୍ରୀରେ । ବହୁତ ବଡ଼ିଆ ହୋଇଛି । ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଗପଟି ପଢ଼ି ମନଟା ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲା । ବହୁତ ଭଲ ହୋଇଛି ଗପଟା । ମୁଁ ପଚାରିଲି ମାତାମା ଆପଣ କିଏ କହୁଛନ୍ତି ? ମାତାମା କହିଲେ ମୁଁ ଶାନ୍ତନୁ

ପ୍ରିୟ ପାଠକ: ଶ୍ରୀମତୀ ନିରୁପମା ଆଚାର୍ଯ୍ୟ

ଆଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ କହୁଛି । ମୁଁ ଆନନ୍ଦ ଆତିଶଯ୍ୟରେ ବିହ୍ୱଳିତ ହୋଇଗଲି । ଆଶାତୀତ ଥିଲା ଏ ମତ । ଶ୍ରୀମତୀ ନିରୁପମା ଆଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କଠାରୁ ଏଭଳି ଏକ ସୁସମ୍ବାଦ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ପାଇବି ବୋଲି କେବେ ଆଶା କରିନଥିଲି । ତାଙ୍କର ଏହି ପ୍ରଶ୍ନାସା ମୋ ଗାଢ଼ିକ ଜୀବନର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁରସ୍କାର ।

♥ ୫୧୨, ସିକନ୍ଦର ଲାଲନିକ୍, ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟ, ମିଶନ ରୋଡ଼, କଟକ-୧ ମୋ: ୯୯୩୭୫୮୩୭୨୭

ପଢ଼ିବା ପରେ...

ଅସରନ୍ତି ସ୍ଵପ୍ନଭରା ରାତି ଗଢ଼ିବାର ଅନନ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତାସ: ପ୍ରିୟଙ୍କାଙ୍କ 'କିଛି କଥା କହି ହୁଏ ଆଉ କିଛି ବାକି ରହେ'

ସବୁକାଳେ ଗଭୀର ଆତ୍ମପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଓ କଳାତ୍ମକ ପରିପ୍ରକାଶ ହିଁ ସମୃଦ୍ଧ କିଛି ଆଧୁନିକ କବିତାକୁ । ଜୀବନ ଓ ଜାତିବିତ୍ୟକୁ କବିତାଙ୍କର ସଫଳ ଭାବେ ରୂପାୟନ କରିପାରୁଥିବା କବି ହିଁ ସବୁବେଳେ ଅନନ୍ୟ ବାରି ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ । ସେମିତି ଜଣେ ନିଆରା କବି ପ୍ରିୟଙ୍କା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ଦାସ । 'କିଛି କଥା କହି ହୁଏ ଆଉ କିଛି ବାକି ରହେ' ଶୀର୍ଷକ କବିତା ସଂକଳନଟି ପ୍ରିୟଙ୍କାଙ୍କ ପ୍ରଥମ କବିତା ସଂକଳନ । ମୁଖ୍ୟତଃ କବି ପ୍ରିୟଙ୍କା ଚମ୍ପକେଇ ଦେଉଛନ୍ତି ପାଠକଙ୍କୁ । ସିଧାସିଧା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି କବିତା ବହିରେ କଥାର ଧାଡ଼ି । "କୋଉଠୁ ଆରମ୍ଭ କରିବି ଜାଣିନି । ଖାଲି ଏତିକି ଜାଣେ ମୁଁ ଲେଖୁଛି । ମୋ ନାରାଦତାକୁ, ମୋ ଅନୁଭୂତିକୁ ତଥା ମୋ ଜୀବନର ଅଳ୍ପକା କାହାଣୀକୁ ।"

ତା'ପରେ ଯାଇ ସେତକ ଆଉଟା ସୁନାପରି ଦିଶେ ଚକ୍ରତଳ୍ । ସେ କେବଳ ଅନୁଭବ କରେ ନାହିଁ ବରଂ ଅନ୍ୟର ହୃଦୟକୁ ଚିହ୍ନି ପ୍ରିୟଙ୍କାଙ୍କ କବିତାରେ ଭରି ରହିଛି ସେଇ ଉପଲକ୍ଷି ।

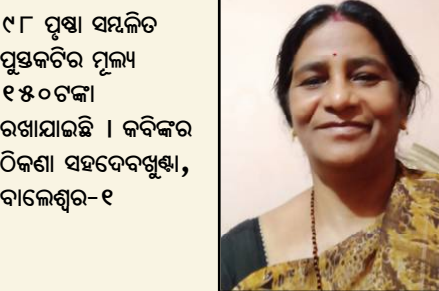
"ବୋଉ ଓଲଟି ହୁଏ ଲୁହ ପୋଛି ଅମାତ୍ୟ ଧାନ ବିକେ ଉଡ଼ିବାକୁ ତେଣା ଖଞ୍ଜି ଦେଇ ମୋ ଲାଗି ଗରୁଥାଏ ଚଢ଼େଇର ବସା ବୋଉ ମୋର ଭାଗ୍ୟ ବୋଉ ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତ ବୋଉ ଏକା ମୋର/ ଜୀବନ ଚାଳିଣୀ (ବୋଉ) କବି ପ୍ରିୟଙ୍କାଙ୍କ କବିତାରେ କେଉଁଠି ଦିଶେ 'କବିତା ଲେଖୁଥିବା ଝିଅ'ର 'ସ୍ଵପ୍ନ' ଓ କେଉଁଠି 'ଅତୀତ', କେଉଁଠି 'ବିକଳ' ଓ କେଉଁଠି 'ବଂଚିବାର କଳା' ଖୋଜି 'ପୁଲ ବିକୃତି'ର ଝିଅ' ପାଇଁ 'ଚାଳିଣୀ ଚଳାଇ ଜୀବନ' । କୋଉଠି ସେ ମାୟୁଆନ୍ତି 'ରାତିର ବୟସ' ଓ କୋଉଠି ଲେଖୁଥାନ୍ତି 'ନିଜ ସହରର ଗପ' ।

ତାଙ୍କ କବିତାରେ କବିତାର ଧାଡ଼ିମାନେ ବର୍ଣ୍ଣ ପାରନ୍ତି ଅମୃତର ବର୍ଣ୍ଣା । କେବଳ କବିତାରେ ଜାଣିବା ନିଶାରେ ଆଜୁଳି ସଜିବୁ ଖସିଯାଏ ତାଙ୍କ ଭାଗର ସବୁତକ ସୁଖ । ଏହି କବିତା ସଂକଳନଟି କବି ପ୍ରିୟଙ୍କା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀଙ୍କର ପ୍ରଥମ ସଂକଳନ ହେଲେ ବି ବୟସ ଅନୁସାରେ ବେଶ୍ ପରିପକ୍ୱ ଲାଗନ୍ତି କବି । ସମୁଦାୟ ସଜାଗତା କବିତାର ସାହାଜ ଏଥିରେ । କେବେ କବି କଳକର ଦେହକୁ ଯୋଡ଼େ ଦେବାକୁ ମାଗି ଆଶାନ୍ତି ରାତିଠାରୁ ପାଳେ ଅନ୍ଧାର ଓ କେତେବେଳେ ପ୍ରକାପତି ଭଳି ଉଡ଼ିଯିବାର ସ୍ଵପ୍ନା ଖୋଜୁଥାନ୍ତି ମାଗିରେ ପାଦ ଥୋଇବାର କପାଳରେଗାରେ । ସମୟର ପ୍ରତିକୂଳତାକୁ ଦେଖାନ୍ତି କବି ଗୀତ ଗାଇବାର କ୍ଷମତା ରଖୁଥିବା ନଈ, ମାଟି ପାଟି କଅଁଳୁଥିବା ପିଲାଦିନକୁ ଝୁରି ହୁଅନ୍ତି । ସେ କହନ୍ତି -

ମୁଁ ସେଇଠିଆଏ ଯୋଉଠି ପଦନର ପାନିଆରେ ଦେଖା ବାହେ ମେଘରଂଗର ଆକାଶ । (ମୁଁ ସେଇଠିଆଏ) + + + + + ବୟସକୁ ବୋଧ ଦେଇ କୁହନ୍ତି- ପୃଥ୍ଵୀର କରାୟୁରୁ ପୃଣି କେତେ ରତ୍ନ କରୁ ନିଏ ବାପାଙ୍କ ନିତୋଳ ନାଁରେ ସବୁକିଛି ଏକଦମ ଶାନ୍ତପଡ଼େ ସାହି ସମ୍ପର୍କୀୟଙ୍କ ଚାହି ଚାପରାଠୁ ଅରମ୍ଭ କରି । ବୁକୁଟକ କୋଳାହଳ ଯାଏଁ । ବୋଉ ଅମିୟାଏ, ବୋଷ ଦେବି ଶିଖା ଦିଏ ହେଲେ ବୟସ ଆଉ ଅମେନି । (ବୟସର ବୋଷ) + + + + + ସହକ ବି ନଥିଲା ଆପଣାର ପରିବସ ପିଲି ଛଳନାର ଲାଲ ରଂଗ ମାଖୁ ଆଇନା ଆଗରେ ନିଜ ପରି ନହୋଇ ଅବିକଳ ତୁମ ପରି ସକେଇ ହେବାଟା (ସହକ ନଥିଲା) ପ୍ରଥମ କବିତା ବହିରେ ଅନେକ କବିତାରେ କବିଙ୍କ ଉଦ୍ଧାରିତ ଶବ୍ଦ ସବୁ କେତେବେଳେ ମନେହୁଏ ପୁଲର ପାଖୁଡ଼ା ପରି ନରମ କୋମଳ ଓ କେଉଁଠି ଅସ୍ଥିର ଖୋଲୁ ଖୋଲୁ ପରିପକ୍ୱତାର ବେକ୍ୱଶରେ ଦିଶନ୍ତି ମହିମା । ଏବେ ଆଖୁଏ ବି ଅନ୍ଧାର ପରି ନିରବ ! ଉଡ଼ିଗଲେ ହଲେ ରଂଗ ବେରଙ୍ଗର ପ୍ରକାପତି, ପ୍ରକାପତି ଉଡ଼ିଯିବା ପରେ ହୃଦୟଟା ଏଥର ମୁକୁଳା ସହର । (ଅସ୍ଥିର)

ସେ ଜାଣନ୍ତି ସବୁ କର୍ମ ଭାଗ୍ୟରେ କହୁଟେ ନଥାଏ, ସେ ବୁଝନ୍ତି ମାଟି ଉପରେ ବିଂଚି ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବା କୋହ ମାନଙ୍କର ନା ଅଛି ଧର୍ମ, ନା ଅଛି କାଚି ନା ଅଛି ପରିଚୟ । ସେ କୁହନ୍ତି, ସେଇଠି ହିଁ ପ୍ରାସ୍ତବ ଶେଷ, ତାହାହିଁ ତାର ଅସ୍ଥିତ । "ମୁଁ ପଚାରେ ଏମିତି କାହିଁକି ସେ ମୁହିଁ ଫେରେଇ ନିଏ ମୁଁ ପୁଣି ପଚାରିବୁ ତାକୁ ଏଥର ତା ବଳମଳ ପାଦକୁ ସମାଜି ନେଇ ସେ କହେ, ଅଧିକ ଲେଖା ହୋଇ ଯୁଗ ଯୁଗ ଅଭିଭା ରହିବାର ଅବିନଶ୍ଵରତା ହିଁ ତ ପ୍ରେମ । - (ପ୍ରେମ)

କବି ପ୍ରିୟଙ୍କା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ଦାସ, ରୋଗୀ ସେବାପରି ଜନମଙ୍ଗଳ ଓ ବ୍ୟସ୍ତବହୁଳ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ କବିତା ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଅନୁରାଗ, ନିଷ୍ଠା ତାଙ୍କୁ ଦେଇଛି କବିର ପରିବସ । ଜଣେ ନବ ପ୍ରକଳ୍ପର କବି ଭାବରେ ଯେତିକି ପରିପକ୍ୱତା ତାଙ୍କ ଶବ୍ଦ ବ୍ୟାଖ୍ୟାରେ ରହିବା କଥା, ତା'ଠାରୁ ବେଶ୍ ଅଧିକ ନିଷ୍ଠା ଦୃଶ୍ୟମାନ ହୁଏ ତାଙ୍କ କବିତାରେ । କବିତାର ଭାଷାଗୁଡ଼ିକ ସରଳ ଓ ବୋଧଧରମ୍ୟ । ଚିରାଚରିତ ଜୀବନଯାତ୍ରା ଭିତରେ କହୁରାତି ଓ ଅସରନ୍ତି ସ୍ଵପ୍ନଭରା ରାତି ଗଢ଼ିବାର ପ୍ରୟାସ ହିଁ ପ୍ରିୟଙ୍କାଙ୍କ କବିତା ଅନୁରାଗର ଭିନ୍ନ ଏକ ଦିଗତ । "କିଛି କଥା କହି ହୁଏ ଆଉ କିଛି ବାକି ରହେ" ପରି ରୋଗେ ନିଆରା କାବ୍ୟମୟ ଶୀର୍ଷକ ଥିବା ପୁସ୍ତକଟିରେ ଭୋକର ଭୁଗୋଳ, କେହି ଜଣେ, ଭିଜାମାଟିର ବାସ୍ନା, ପ୍ରେମ, ଗଣିକା, ସମାଜାତ, ଶୁଣିଯା'ରେ ମିତ, ତୁମ ପାଇଁ ଶେଷ ଗୀତ ଆଦି କବିତା ମାନଙ୍କରେ ଅନୁଭବ, ଅନୁରାଗର ଅନନ୍ୟ ଭାବରେ ଜଣେ ଗଭୀର ଓ ଗମ୍ଭୀର ଭାବନାର କବି ଭାବରେ ପରିଚିତ କରାଇବ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ । ନିଜସ୍ଵ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଶୈଳୀରେ କବିତାଗୁଡ଼ିକ ଭାବ, ଭାଷା ଓ ଉପସ୍ଥାପନା ସବୁଥିରେ ବେଶ୍ ପ୍ରାଞ୍ଜଳ । ପ୍ରିୟଙ୍କା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ବେଶ୍ ସ୍ଵଳନଶୀଳ, ଦୃଢ଼ ଓ ବିଶ୍ଵାସୀ ଆତ୍ମସତ୍ତା ସମ୍ପନ୍ନ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଅନେକ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ମୋର ଅନେକ ଅନେକ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା । ବହିଟି ବର୍ଷା ପଢ଼ିକେଶନ, ଭୁବନେଶ୍ଵର ଦ୍ଵାରା ପ୍ରକାଶିତ ।

♥ ସମାକ୍ଷା : ସୈରିନ୍ଦ୍ରୀ ସାହୁ ବେଦଶୁକ୍ତି ନିବାସ, କେଳରୋଡ଼ ବାଲେଶ୍ଵର-୧ (ମୋ) ୯୯୩୭୫୮୩୭୨୦୫୩

କେରାଶ୍ଵିର ସାହସ ଓ ବୁଦ୍ଧି ରମେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ଦାଶ

ବର୍ଷାଦିନ । ଗୋଟିଏ ନାଲିକେ ଶେଉଳଟିଏ ତାର କୁଆମାନଙ୍କୁ ଧରି ଖାଦ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରିବାକୁ ବାହାରି ଥାଏ । ନାଲିକେ ଅଳ୍ପ ସୁଅରେ ପାଣି ଚାଲିଥାଏ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପହଞ୍ଚିବାକୁ କୁହୁକୁହୁ ଲାଗୁଥାଏ । ଏହି ସମୟରେ ମାଆ ଶେଉଳ ଦେଖିଲା ଗୋଟିଏ କେରାଶ୍ଵି ଏକୃଷ୍ଟିଆ ଖେଳୁଛି । ମାଆ ଶେଉଳ କହିଲା- ତୁମେ ଯାଇ ସେଇଟିକୁ ଧରି ଖାଅ । ଏହା କହିବା ସହିତ ସେ ଟିକେ ଦୂରେଇ ଗଲା । ତାର କୁଆମାନେ ସଙ୍ଗେ କେରାଶ୍ଵିର ଚାରିପଟେ ଘେରିଗଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଜଣେ କହିଲା- ଆମେ ତୁମକୁ ଖାଇବୁ । ତୁମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଅ । କେରାଶ୍ଵି ଦେଖିଲା ତାର ମୃତ୍ୟୁ ନିଶ୍ଚିତ । ତଥାପି ସାହସ ଧରି କହିଲା-ହଜରେ ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ତ ଦେଖୁଛ ମୁଁ କେତେ ଟିକି । ଆଉ ତୁମମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କେତେ ? ମୋତେ ଖାଇଲେ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କାହାରି ପେଟ ପୂରିବନି । ମୋର ମୃତ୍ୟୁ ନିଶ୍ଚିତ । ତାହା ଜାଣି ମୁଁ ଏହି ସମୟରେ କିଛି ପୁଣ୍ୟ ଅର୍ଚ୍ଚନ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ତୁମେମାନେ ସହଯୋଗ କଲେ ମୋର ସେ କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ । ତା' ସହିତ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ ବି ପ୍ରସ୍ତୁତ ମିଳିବ । ଦୂରରେ ଥିବା ସେମାନଙ୍କ ମାଆକୁ ଏକଥା ଶୁଣିଲା ନାହିଁ । ସେ ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିକାର ଶିଖାଇବାକୁ ଚାହେଁ । ତେଣୁ ଏହି ସମୟରେ ସେ ତା'ର ନିଜ ଖାଦ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରିବାରେ ଲାଗିଲା ।

ଏଣେ ପିଲାମାନେ କେରାଶ୍ଵିର କଥାକୁ ବିଶ୍ଵାସ କରିଗଲେ । ତାପରେ କେରାଶ୍ଵି ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲା- ମୋର ବାପା ଦୂରରେ ଅଛନ୍ତି । ସେ ଆକାଶରେ ବହୁତ ବଡ଼ । ବୟସ ଅଧିକ ହେତୁ ଚାଲିପାରୁନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଖାଇଲେ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କର ପେଟ ପୂରିଯିବ । ତାପରେ ମୋତେ ଖାଇବ । ଏହାଦ୍ଵାରା ମୁଁ ମଲାବେଲେ କିଛି ଧର୍ମ ଅର୍ଚ୍ଚନ କରି ପୁଣିକୁ ଚାଲିଯିବି । ଏହା କହି ସେ ଆଗେ ଆଗେ ଚାଲିଲା । ଶେଉଳର ପିଲାମାନେ ତା' ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଲେ । କିଛି ବାଟ ଯିବା ପରେ ଏକଟିଏ ଏକ ନୟନରେ ପାଣିରୁ ମୁଣ୍ଡକୁ ଟେକି ଚାହିଁଥାଏ । ଟିକିଏ ଦୂରରେ କେରାଶ୍ଵି ରହି କହିଲା- ଏଇ ହେଉଛି ମୋର ବାପା । କୁଆଡ଼େ ଚାଲିପାରୁନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ମୁଣ୍ଡକୁ ଦେଖି ତାଙ୍କର ଆକାର ଜାଣିପାରୁଥିବ । ମୁଁ ଏଭଳି ଅପେକ୍ଷା କରିଛି । ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ମୋତେ ଖାଇବ । ତାପରେ ମୁଁ ସିଧା ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଚାଲିଯିବି । ସେମାନେ ଯେମିତି ଧଣ୍ଡର ମୁହଁ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି ସେ ଜଣ ଜଣ କରି ଖାଇବାରେ ଲାଗିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ସେମାନେ ନପେଟିବାକୁ ସେମାନଙ୍କ ମାଆ ଖୋଜି ଖୋଜି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସେତେବେଳକୁ ଏକ ଥଣ୍ଡା ଖାଇସାରିଲେଣି । ସେ ଖୁବ୍ କୋରୁରେ ସାପକୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବାକୁ ବାହାରିବାରୁ ସେ ଚାଲିଗଲା । ତାପରେ ଗୋଟିଏ କୁଆ ସବୁକଥା ମାଆ ଆଗରେ କହିଲା । ମାଆ ଶେଉଳ ରାଗରେ କେରାଶ୍ଵିକୁ ଖୋଜିଲା ବେଳକୁ ସେ ମାଲକା ଡିଆଁ । ଦୂରରେ ରହି ସେ କହିଲା- କେହି କ'ଣ ନିଜ ବୁଢ଼ାବାପାମାଆଙ୍କୁ ଅନ୍ୟର ଆହାର ନିମନ୍ତେ ଛାଡ଼ିଦିଏ । ଏକଥା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଗ ଶିଖାଏ । ଶେଉଳ କେରାଶ୍ଵିର ସାହସ ଓ ବୁଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବା ସହିତ ଅତି ଲୋଭ ସଦାବେଳେ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ବୋଲି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସତର୍କ କରାଇଦେଲା ।

♥ ଶିଖାଗୁା ଜେନ, କୁମାରପଡ଼ା, ପୁରୀ-୨, ପୁରୀ ମୋବାଇଲ ନଂ-୯୭୭୭୨୨୩୮୫୨୨

ସୂଚକ ସୂଚକ ସୂଚକ ସୂଚକ ସୂଚକ ସୂଚକ

ସୂଚକର ସୂଚକ ସୂଚକ

email : rabibarachayan2015@gmail.com

ଚେତନାର
ଦର୍ପଣ - ୨୨

ଆତ୍ମସମର୍ପଣ

ଲଳିତ ମୋହନ ମିଶ୍ର

ଶଶିରାମ ପ୍ରେମ କ'ଣ ? ସାଂସାରିକ ଲୋକଟି ଅନ୍ୟଠାରୁ କିଛି ପାଇବା ଆଶାରେ ସ୍ୱାଧୀନତା : ପ୍ରେମ ନୁହେଁ । ଏହା ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବନାର କ୍ଷଣିକ ଉତ୍ପେକ ନୁହେଁ । ପ୍ରେମର ଭାଷା ଶଶିରାମ ଭାଷା । ଭାଗ୍ୟଶାଳା ଭକ୍ତମାନେ ନିଜ ଭିତରେ ଏହି ମଧୁର ପ୍ରେମକୁ ଅନୁଭବ କରିଥାନ୍ତି । ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଭକ୍ତ ହୃଦୟରେ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେମର କ୍ୱାଳା ଅନର୍ପଣ କଲୁଥାଏ । ସେ ତାର ଅନୁ ଜଳ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦିଏ ନାହିଁ । ସେ ସଦା ପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ହେବାରେ କଷ୍ଟ ଭୋଗୁଥାଏ । ରାତିରେ ସେ ଶୋଇ ପାରେ ନାହିଁ । ସେ କାଶେ ନାହିଁ ଯେ ତାର ପ୍ରେମିକ କେବେ ତାକୁ ଦର୍ଶନ ଦେବେ । ତେଣୁ ସେ ରାତି ବିନା କାନ୍ତର ରୂପେ । ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତ ଅସଂକଳ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । ଏବଂ ନିଜ ସ୍ୱପ୍ନ ଉତ୍ସାହ ଦୃଷ୍ଟି ପାଇଁ ଆକାଂକ୍ଷା ନ ରଖି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କରେ, ସେତେବେଳେ ଭଗବାନ ଭକ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ତା'ର ସବୁ ଲୁହ ପୋଛି ଦିଅନ୍ତି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କରିବାରେ କୌଣସି କ୍ଷତି ନାହିଁ । ଆମ ଶରୀର, ମନ, ଆତ୍ମା ଓ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସମର୍ପଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତା'ପରେ ଶଶିର ନିଜକୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିବେ । ଶଶିରଙ୍କ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ଆପଣଙ୍କର ହେବ । ଭଗବାନ ତୁମର ହେବେ । ଆପଣ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଭକ୍ତପାଇବା ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ନିଜର କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସେ ଏବେ ତୁମର ଦାସ । ଯେମିତି ଚିନି ଜଳରେ ମିଶି ଦ୍ରବୀଭୂତ ହୋଇଯାଏ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଭଗବାନ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିଯିବେ । ସେ ତ କେବଳ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରେମମୟ ହୃଦୟ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି । ଯେଉଁ ପ୍ରେମୀ ପରମ ପ୍ରେମକୁ ବିକଶିତ କରିନେଲା, ସେ ରାତିନାତି, ଅପୌତାରିକତା ଏବଂ ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ଦାସ ନୁହେଁ; ଏପରିକି ସେ ସାମାଜିକ ନିୟମରେ ବନ୍ଧା ନୁହେଁ । ସେ କୌଣସି ବାହ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ ନାହିଁ । ସେ ଘଟି ବଦାଏ ନାହିଁ । ଏପରିକି ଲୋକଙ୍କର ଆକ୍ଷେପ ପ୍ରତି ଚିନ୍ତିତ ନୁହେଁ । ସେ ନିଜର ପ୍ରେମକୁ ପ୍ରେମିକଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରେମ ବର୍ଷା କରନ୍ତି । ପ୍ରେମ ଏକ ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ପ୍ରବାହରେ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଶକ୍ତି ବେଗରେ ପ୍ରବାହିତ । କେବଳକେବଳ ସେ ପ୍ରେମିକର ବିଯୋଗରେ ତୀବ୍ର ଯତ୍ନ ଅନୁଭବ କରେ, ସେ ଗରମ କଠେଇରେ ଭାଜିବା ଭଳି ଅନୁଭବ କରେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦିବ୍ୟ ସୁଧା ଝରିବାକୁ ଲାଗେ । ତା'ପରେ ସେ ଅନୁଭବ କରେ ଯେମିତି ଗଙ୍ଗାର ଥଣ୍ଡା ପାଣିରେ ଗାଧୋଇଅଛି । ପ୍ରେମିକ ନିଜ ପ୍ରେମିକାଠାରୁ ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ବି ଅଲଗା ହେବା ସହ୍ୟ କରିପାରେ ନାହିଁ । ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାର ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ତା ପାଇଁ ମୃତ୍ୟୁର ଯତ୍ନ । ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ତାକୁ ବର୍ଷେ ଭଳି ଲାଗେ । ବିଯୋଗ ଅବସ୍ଥାରେ ସଂଯୋଗ ପାଇଁ ଦୃଷ୍ଟିତ ଏବଂ ବ୍ୟାକୁଳତା । ତା'ର ଆଖି ଅଶ୍ରୁ, ତା'ର ଚେହେରା ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ ହେବା ଏବଂ ହୃଦୟରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦା କଲୁଥାଏ । ସେ ଅନୁ ଜଳ ନିଦ୍ରା ଛାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି । ସେ ଅଶ୍ରୁ ଛୁଇଁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ଭାବରେ ପ୍ରବାହିତ । ସେ ଅଶ୍ରୁରେ ସାନ୍ତ୍ୱନା ପାଆନ୍ତି । ପ୍ରେମର ମାର୍ଗ ନିଃସନ୍ଦେହ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଭକ୍ତ ନିଜର ସଂକଳରେ ଦୃଢ଼ ସେ ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରେ ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରେ । ସେ ସମସ୍ତ ଅସୁବିଧାକୁ ଅତି ସହଜରେ ଭୁଲ କରିଦିଏ । ସବୁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେ ଭଗବାନଙ୍କ କୃପା ଲାଭ କରେ ।

♥ କୁରାଳ, ନୟାଗଡ଼
(ମୋ) ୯୪୩୭୯୮୫୮୭୬

ମୋ ମାଆ ସୁବର୍ଣ୍ଣରେଖା

ଡ. ଶ୍ରୀକାନ୍ତ ଚରଣ ପାତ୍ର

ଆମର ନଜରୁଲିଆ ଗାଆଁ
(ପୂର୍ବ ପ୍ରକାଶିତ ଉତ୍ତର)
(୧୯) (କ)
କେତେକଥା କେତେବ୍ୟଥା

(କ) ଅପୂର୍ବଶଯ୍ୟ ଶକ୍ତି
୨୦୦୮ ମସିହାର ପ୍ରକାଶକାରୀ ବନ୍ୟା
ସାମଗ୍ରିକ ଭାବରେ ଉତ୍ତର ବାଲେଶ୍ୱରର
ପ୍ରଭୁତ ଶକ୍ତିସାଧନ କରିଥିଲା -ଏକଥା
ଅନସ୍ୱୀକାର୍ଯ୍ୟ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେ ସେବୁ
ଅନେକାଂଶ ଭରଣା ହୋଇ ଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ
ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ କେବଳ ଶଶିରାମ
ପୁ.ବିଧାୟକ ଶ୍ରୀମୁଖ କମଳାମାୟା ମହାନ୍ତି,
ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପରିବାରର ହୋଇଥିବା ଶକ୍ତି
କେବେବି ପୁରଣ ହୋଇନି କି ହୋଇ
ପାରିବନି ।

କାତାୟ ରାଜପଥ ନିର୍ମାଣରେ ସଂପୃକ୍ତ
ଦୈନିକ ଖାନ୍ଦ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ସରକାରୀ
ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦର୍ଶିତା ଓ କ୍ଷେତ୍ର
ଉପରକୁ ନିଆଯି ଜଳ ନିଷ୍କାସନ ଓ ହାଇଡ୍ରୋ
ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ଏକ ପାର୍ଶ୍ୱରୂପ ଅନ୍ୟପାର୍ଶ୍ୱକୁ
ଲୋକଙ୍କ ଯାତାୟତ, କୃଷକଙ୍କ କୃଷିକାର୍ଯ୍ୟ
ଜରାଯି କ୍ଷେତ୍ରରେ ରାଜପଥ ନିର୍ମାଣ ଯୋଗୁଁ
ହେଉଥିବା ବା ହେବାକୁଥିବା ସମସ୍ୟା ନେଇ
ଲୋକଙ୍କ ଓଜର ଆପଣଙ୍କୁ ଅଣଦେଖାକରି
କାତାୟ ରାଜପଥ ନିର୍ମାଣ କରି ଦେଲେ ।
ଯାହାର କୁପରିଣାମ ୨୦୦୮ ମସିହାରେ
ଲୋକଙ୍କୁ ଭୋଗିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।

ବନ୍ୟାରେ ରୂପା ନିକଟରେ କାତାୟ
ରାଜପଥରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆପୋକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ
ଧୋଇଗଲା । ପ୍ରକଳ ଦେଶରେ କଳ
ଗୋଟିଏ ପାଖକୁ ଅନ୍ୟପାଖକୁ ବହିବାରେ
ଲାଗିଲା । ଦୁଇପାଖରେ ଅତୀତ ଖାଉବା
ଯୋଗୁଁ ଘାଉର ଓସାର ବଢ଼ିଲା । ସ୍ତ୍ରୀମାନ
କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷ ମଧ୍ୟ ଘାଉର ଉଭୟ ପାର୍ଶ୍ୱରେ
ଯାତାୟତକାରୀଙ୍କ ନିମନ୍ତେ କୌଣସି ସତର୍କ
ପୂରଣା ଦେଇନଥିଲେ କି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସୃଷ୍ଟି
କରିନଥିଲେ ।

ଫଳକ୍ରେ ୨୦୦୮ ମସିହା
ଜୁନ ୨୫ତାରିଖ ରାତିରେ କମଳାମାୟା
ବାବୁଙ୍କ ସାମୁଦ୍ରିକ ଜଣେ ସାଥୀଙ୍କ ସହିତ

କାତାୟ ରାଜପଥ ନିର୍ମାଣରେ ସଂପୃକ୍ତ
ଦୈନିକ ଖାନ୍ଦ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ସରକାରୀ
ଅଧିକାରୀମାନଙ୍କର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦର୍ଶିତା ଓ କ୍ଷେତ୍ର
ଉପରକୁ ନିଆଯି ଜଳ ନିଷ୍କାସନ ଓ ହାଇଡ୍ରୋ
ଇଞ୍ଜିନିୟରିଂ ଏକ ପାର୍ଶ୍ୱରୂପ ଅନ୍ୟପାର୍ଶ୍ୱକୁ
ଲୋକଙ୍କ ଯାତାୟତ, କୃଷକଙ୍କ କୃଷିକାର୍ଯ୍ୟ
ସଂପାଦନ, କୃଷିଜାତ ହ୍ରାସ
ପରିବହନ ଇତ୍ୟାଦି କ୍ଷେତ୍ରରେ ରାଜପଥ ନିର୍ମାଣ
ଯୋଗୁଁ ହେଉଥିବା ବା ହେବାକୁଥିବା ସମସ୍ୟା
ନେଇ ଲୋକଙ୍କ ଓଜର ଆପଣଙ୍କୁ ଅଣଦେଖାକରି
କାତାୟ ରାଜପଥ ନିର୍ମାଣ କରିଦେଲେ ।

ମୋତର ସାଜକେଲରେ ଯାଉଥିବା ବେଳେ
ସେଇଠି ଗଳିପଡ଼ିଲେ । ବନ୍ଧୁକଣ୍ଠକ ରକ୍ଷା
ପାଇଯାଇଥିଲେ ବି ତାଙ୍କର ପରଲୋକ
ହୋଇଗଲା ।

ଏ ଦାରୁଣ ଦୁଃସମୟ ପାଇଁ ତହିଁ
ପରଦିନ ଅର୍ଥାତ୍ ୨୬ତାରିଖ ଗୁରୁବାର ଦିନ ।
ମୁଁ ଓ ଭଣଜା ହେମନ୍ତ ଗିରି (ନାତୁ)
କମଳାମାୟାଙ୍କ ବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କୁ
ପରିବାରର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେଲୁ ।
ସେତେବେଳକୁ ଶବଦାହ ସରିଥିଲା । ସେଇଠି
ଭେଟିଥିଲୁ କିଲ୍ଲାପରିଷଦ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଗିରିଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ର
ଦାଶ ଓ ଭଣ୍ଡାରପଲ୍ଲି ବିଧାୟକ ଅନନ୍ତ ଚରଣ
ସେଠା ଏବଂ ବାଲେଶ୍ୱର ଜିଲାର ବିଭିନ୍ନ
ଅଞ୍ଚଳକୁ ଆସିଥିବା ଶହଶହ ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁଙ୍କୁ ।

(ଖ) କୁଳ ଚେଳିବାକୁ କୁଣ୍ଡିତ ମନ
ବନ୍ୟା ବିପତ୍ତିର ପ୍ରଭାବ କ୍ରମେକ୍ରମେ
କମିବାରେ ଲାଗିଲା । ଲୋକେ ତ ବନ୍ୟାର
ଅଦରତି ସହିବାରେ ଅକ୍ଷମ ! ସେତେବେଳେ
ନଦୀକୂଳ ବନ୍ଧ ହୋଇ ନଥାଏ । ସରକାର
ସୁଖ ଦୁଃଖ, ଚିକାୟତପୁର, ଠିକା, ମହୁଳିଆ
ପ୍ରଭୃତି ଗାଆଁମାନଙ୍କର ଅଧିକ
ପ୍ରଭାବିତ ଅଧିବାସୀଙ୍କୁ ସେଠାରୁ ନେଇ ଅନ୍ୟତ୍ର
ଉଦ୍ଧାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ପାଇଁ
ପ୍ରସ୍ତାବ ଦିଅନ୍ତେ, ଲୋକେ ସେଥିରେ ସମ୍ମତ
ହେଲେନି । ବାସ୍ତୁ ବିନା ଉପସ୍ଥାନରେ ମିଳିବ,
କିନ୍ତୁ ଏତେ ଉର୍ବର ଗାଈନୀ ସେମାନେ
କେଉଁଠୁ ପାଇବେ ? ଏଠାରେ ମାଟି ମୁଠାଇଲେ

ସୁନା ମିଳୁଛି । ଯାହାର ପାଣି ପିଇ, ମାଟି
ସାଥରେ ମାଟିହୋଇ ସେମାନଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷ
ଜୀବନ ବିତାଇ ଦେଇଛନ୍ତେ, ସେଠାକାର ମଧୁର
ପାଣି ଓ ଶୀତଳ ପବନରେ ସେମାନେ
ପରିପୁଷ୍ଟ ହୋଇଛନ୍ତି ସେଇସବୁ ମଧୁର ସ୍ମୃତି
ବିକଳିତ ହେ ସ୍ଥାନ ଛାଡ଼ି ସେମାନେ ଯିବେ
କୁଆଡ଼େ ? ସେଇଥିପାଇଁ ଲୋକେ କହନ୍ତି

‘ନର କୁଳିଆ ଧାର ପବନ
ଛାଡ଼ି ଯିବାକୁ ନହୁଏ ମନ ।’
ନା, ସେମାନେ ସେ ଜମି ଛାଡ଼ି କୁଆଡ଼େ
ଯିବେନି, ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବି ଯାଇନାହାନ୍ତି ।
ନଦୀକୂଳବାସୀଙ୍କର ମାନସିକତାକୁ
ଲକ୍ଷ୍ୟକରି କୁହାଯାଇଛି,
‘କୁଳ ବାସୀଙ୍କ
କୁଳ ଚେଳିବାକୁ କୁଣ୍ଡିତ ମନ ।’

ଉଚିତ ମଧ୍ୟରେ ନଦୀକୂଳ ପାଖେପାଖେ ଉଚ୍ଚ
ମାଟିବନ୍ଧ ହୋଇଛି, ବନ୍ଧ ଉପରେ ମାଟିଆ
ଠାରୁ ରାଜଘାଟ ଯାଏ ପିଠୁ ଓ ଠାଏଁ ଠାଏଁ
କଂକ୍ରିଟ୍ ସଡ଼କ ହୋଇଛି । ନଦୀଗର୍ଭରେ
ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ଥଳେ ପଥର ପେଟି ହେଇଛି ।
ସବୁଠାରୁ ବଡ଼କଥା ହେଲା -- ନଦୀପାଣି,
ପାଣିର ସୁଅ ଆଉ ପୂର୍ବୋକ୍ତ ଗାଆଁଗୁଡ଼ିକ
ପାଖଦେଇ ପ୍ରବାହିତ ହେଉନି, ହେଉଛି ନଦୀର
ଦକ୍ଷିଣକୂଳ ମହାବନ୍ଧ ନଗର ପାଟଣା ଗାଆଁ
ପାଖଦେଇ । ସେପାଖରେ କୁଳ ଖାଉଛି । ନଦୀ
ଗର୍ଭରେ ଏପାଖ ଗାଆଁଗୁଡ଼ିକୁ ଲାଗି ତତ ସୃଷ୍ଟି
ହେବାଯୋଗୁଁ ଏମାନେ ଏବେ ଅଧିକ

ନିରାପଦ । ଏପଟ ଗ୍ରାମବାସୀ ବା
ସେମାନଙ୍କ ପୂର୍ବପୁରୁଷ କୂଳ ଅତୀତ ଖାଉବା
ଯୋଗୁଁ ନଦୀଗର୍ଭରେ ହରାଇଥିବା
ଗାଈନୀ, ଏବେ ନଦୀଭିତରେ
ବାହାରିଲାଣି । ସେମାନେ ସେ ଜମି
ଚିତ୍ତକରି ଗାଈ କରୁଛନ୍ତି ।

ସେମାନଙ୍କ ମାଟିପ୍ରତି ମମତା
ପ୍ରଣୀତମାୟ !

(ଗ) ନଦୀକଳ ଏବେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ।
ବହୁପୂର୍ବରୁ ନଦୀରେ ପାଣି ଥାଏ
କାତକେନ୍ଦୁ ପରି ସ୍ତୂଳ । ତାହା ଏତେ ସ୍ତୂଳ
ଯେ କଳ ଉପରୁ ଚାହିଁଲେ ତଳେ ବାଲି
ଦେଖାଯାଏ । ମୁଁ ତ ଦୁଇଥର କେହି ପକାଇ
ଦେଇଥିବା ବା ଉପରୁ ଭାବିଭାବି ଆସିଥିବା
ଅଞ୍ଚ ପରିମାଣର କିଛି ଟଙ୍କା ପାଇଛି ।
ହେତେ ପୁରୁଣା ପରମ୍ପରା ବା ଅନ୍ଧ ବିଶ୍ୱାସ
ହେଉନା କାହିଁକି ଧର୍ମପ୍ରାଣ ଲୋକମାନେ
ନଦୀପାତ ହେବାବେଳେ କିଛିକିଛି ସ୍ତୁରୁରା
ପରସା ପାଣିକି ପକାଇ ପ୍ରଣାମ କରନ୍ତି ।
ଅବଶ୍ୟ ଏବେ ନଦୀ ପାଣି ଗୋଳିଆ
ହୋଇଥିବା ଯୋଗୁଁ ସେସବୁ କେଉଁଠି ଅଛି
ଉପରୁ ଚାହିଁଲେ ଜଣାପଡ଼େନି ।

ଯାହେଉ ସେ ସ୍ତୂଳ ପାଣି ଦେଖିଲେ
ପିଇବାକୁ ମନହୁଏ । ସମସ୍ତେ ପିଇଥିଲେ ।
ଖରାଦିନେ ନଦୀପାତ ହେଉଥିବା
ଲୋକଙ୍କର ତାହା ଥିଲା ଜୀବନ ରକ୍ଷାକାରୀ
ପାନୀୟ, ‘କଳ ହିଁ ଜୀବନ’ ଭଳିର
ଯଥାର୍ଥତା ପ୍ରତିପାଦିତ କରେ । (କ୍ରମଶଃ)

♥ ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ
ଚମରାଗାଁ, ଲକ୍ଷ୍ମଣନାଥ,
ବାଲେଶ୍ୱର-୭୫୬୦୮୭
ମୋ: ୭୮୯୪୭୭୯୪୪୧

ସମୟ ବନ୍ଧୁ ଓ ଶତ୍ରୁ ସୃଷ୍ଟିକରେ

ଅଜୟ କୁମାର ବେହେରା

ସୁଖ-ଦୁଃଖ ଆନନ୍ଦ-ନିରାନ୍ଦ ଏକ ମୁଦ୍ରାର ଦୁଇ ପଟ ପରି ସମୟ
ସୃଷ୍ଟିରୁ ରହିଛନ୍ତି । ମାନବ କଣ ସବୁ ଜାଣିବ କିନ୍ତୁ ମନେ ଯାଏ ବ୍ୟାପୀ
ରହିଛନ୍ତି । ଘର ଭିତରେ ତାରି କାନ୍ଦୁ ମଧ୍ୟରେ ସ୍ତ୍ରୀମାନ ସ୍ତ୍ରୀ ଥାଏ ଚାହିଁ କଣେ ଦୁଃଖ
ଜଣେ ସୁଖ ପଡ଼ରେ ରହିବା ବୋଧ ହେଉଛି । ବନ୍ଧୁମୁଣ୍ଡର କର୍ତ୍ତାବି ଏଥିରୁ
ମୁକ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି । ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ଦେବତା ମୁକ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବିକ୍ରମୀ
ଅସୁରମାନେ ମୁକ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି । ନଦୀ, ପୁଷ୍କରିଣୀ, ପର୍ବତ, ପାହାଡ଼ ବଡ଼ ବଡ଼ ମହାଗୁହ
ଦୁଃଖ ମାନେ ବି ମୁକ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି । ଜଙ୍ଗଲ ବଜାର ଦବାବଳ ହାତ ନିଶ୍ଚଳ ବଳା ସିଂହ ବାଘ
ଏପରି ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି ।

ଅବତାର ପୁରୁଷ ଶ୍ରୀରାମ, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ମୁକ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି । ଜ୍ଞାନରେ ବିଶେଷ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ରଖି ମୁନି
ଯେ ସୁଖ ଦୁଃଖରେ ସ୍ଥିର ହେବା କଥା ସେ ବି କେବେ ରହିଛି ଏପରି ବି ନୁହଁ । ବଶିଷ୍ଠ ରଖି ଶ୍ରେଷ୍ଠଙ୍କ
ଏକ ଶତ ପୁତ୍ରଙ୍କ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥିଲା । ଦୁଃଖ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ନକରି ସଦା ତନ୍ତ୍ର
ବନ୍ଧନରେ ରହିବା ଗାନ୍ଧାରୀ ପୁତ୍ରଗଣଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁରେ ଅଧିକ ହୋଇପାରୁଥିଲେ ଧୂତରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କର ମଲ୍ଲ
ଚେହେରା ଭୋଜନ ପାନ ଭୋଗରେ ଅଭାବ ନଥିଲା ସେ ତାଙ୍କର ପିଲା ମାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମକୁ ଦେଖିବାପାଇଁ
ହେଲେ ସେମାନଙ୍କର ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁରେ ବି ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଥିଲେ । ଦିନ ଥିଲା ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଏକାଠି ଖେଳୁଥିଲେ ପାଠପଢ଼ୁଥିଲେ ହେଲେ କ'ଣ ହେଲା ଉଭୟ ଉଭୟଙ୍କ ଅତ
ଚାହିଁଲେ । ଦେଖ ଜଳ ବକୁଳା ମହାନଦୀ । ଜଳ ଉପରୁ ତଳକୁ ଗଡ଼ିବା ଧର୍ମ ଧରି ପ୍ରାୟମରୁ
କଲୋଳିନୀ, ସମୁଦ୍ରକୁ ଯାଏ ଯିବାପଥରେ ଲୋକ ଆଦୃବନ୍ଧ ବନ୍ଧନକାଳ ନଦୀଗର୍ଭକୁ ଶୁଣି
କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଦ୍ୟାଙ୍କ ଗୁଡ଼ିକରେ କେତେ ଜମା ହେଉଛି ସେ ଧନରେ କୁଦେବ ଭଣ୍ଡାର ମାତ୍ର
ଅନେକ ବ୍ୟାଙ୍କ ଦେବାଜିଆ ହୋଇ ନାମ ତୁଦା ହୋଇଯାଇଛି । ସଂସାର ବାଣିଧିବା ବାପା
ମାଆ ଆୟ ସରିଲେ କି ପୁଅ କି ଝିଅ କି ସଂସାର ସେ କଣ କହିବେ ଲୋକେ
କହନ୍ତି । ଗୁଡ଼ ମିଠା ପରି ଅନେକ ମିଠା ବନ୍ଧୁ ସଂକଳନକର ପାଇଁ ସମସ୍ତେ କ୍ରୟ
କରିନିଅନ୍ତି, ମିଠାରେ ମୁହଁ ମିଠା କଲେ ଆନନ୍ଦ ଆରମ୍ଭ ବୋଲି ଧରାଯାଏ ମାତ୍ର
ତାଳଦେବିଏ ରୋଗୀଙ୍କ ମିଠା ପ୍ରାଣ ଘାତକ ବୋଲି ସେମାନେ ମିଠା ଠାରୁ ଦୂରେଇ
ରହୁଛନ୍ତି । ଏକ ପୁରୁଷ ବା ସାଙ୍କର ଯୌବନ ଆଗର ବେଳକୁ ପରଶ୍ୱର ଆକର୍ଷଣ
କେଉଁଠି ଥାଏ ମାଡ଼ିଆସେ ମାତ୍ର ଦୁଃ ବୁଝା କାଳକୁ ଏକ ଶ୍ୟାବାସା ବିଷମୟ
ବୋଧ ହୁଏ । ଋଣ କରି ଯାନ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ କ୍ରୟ କରନ୍ତି ହେଲେ ଋଣ ପଇଠ
ଠିକ ନକଲେ ସେହି ଧନ ଯାନ ହିଁ ଦୁଃଖର କାରଣ ହୋଇଯାଏ ।

ବଡ଼ ଲୋକରେ ଯାନ କ୍ରୟ କରି ହେବ ବା ଅଧିକ ଭଡ଼ାରେ ଉଡ଼ାଯାହାକରେ
ଯାତ୍ରା ଆନନ୍ଦ ଉନ୍ନତ ହେବ କରାଯାଏ ମାତ୍ର ହୋଇ ନାହିଁ । କୌଣସି କାରଣରୁ ଯାନ ଗମନ
କାଳରେ ଯାନଟି ଦୁର୍ଘଟଣା ହେଲା ସେ ସୁଖ ପାଣି ଫୋଟକା ପରି ଫାଟିଯାଏ । ସୁନା
ପିନ୍ଧିବା ଏକ ସୌକ୍ୟ ଚୋର ଘରେ ଅବେଳାରେ ପଶି ଲୁଚିନେଲେ ଦୁଃଖର ଅସରତି
କଷ୍ଟ ଭଣ୍ଡାର ଖୋଲିଯାଏ । ମୃତ୍ୟୁ ପରମ ସତ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁ ନହେଲେ ମାଟି
ନାତୁଣୀଙ୍କର ସୁଖ ଭୋଗ ହୋଇନପାରେ । ଜଗଜ୍ଜର ଶ୍ରମ କରିବାର
ଶକ୍ତି ବିଲୁପ୍ତରେ ଅନନ୍ଦ ଆନନ୍ଦ ଭୋଗ ବଳବତ୍ତର ହେଉଛି । ସେ ଘରର
ଆନନ୍ଦ ଯଦି କଳ୍ପ ମୃତ୍ୟୁକ୍ରମରେ କଟିବ ରହିଛି । ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ଶାସନରେ ରହିବା
ପରେ ନିର୍ବାଚନ ହେଉଛି । ସତ ଏପରି ନିର୍ବାଚିତ ଧାରା ନଥାନ୍ତା ତେବେ
କେବେ କେହି ଆଉ ପାଠ ପଢ଼ନ୍ତେ ନାହିଁ । ଭୋକ ହେଉଛି ବୋଲି ଶ୍ରମ
କରିବା ମାନସକୁ ଆସୁଛି । ନଚେତ କିଛି ନ ହେଲେ ପ୍ରଗତି ହୋଇପାରନ୍ତା
ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଠିକ ଠିକ ପୁରସ୍କର ସମାଜ ହେବା ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ପୋଷା ବୃତ୍ତି
ଧରୁଛି । କେ କାମ କରିଲେ ଏ ସଂସାର କେବେ ଚାଲିବ ନାହିଁ କେବଳ
ସୁଖ ଭୋଗି ରହିନପାରେ । କେହି କେବଳ ଦୁଃଖରେ ସଦା ରହିନପାରେ ।
ଚାଳିବ ନାହିଁ କେବଳ କାମରେ ହବ କାମ ଆସିବ ହିଁ ଆସିବ । ମୂଳ ରଜ
ରୂପ ନିର୍ମାଣ ସବୁ ବେଳକୁ ବେଳ ହୋଇ ଚାଲିଛି ନିର୍ମାଣ ଭଙ୍ଗ ହେଲେ
ଯାଉ ସମସ୍ତ । ଏପାଇଁ କାଳୀ ମାଆଙ୍କ ହାତରେ ଖଡ୍ଗ ଖପିତ ସହିତ
ଅଭୟ ମୁଦ୍ରା । ଏଥିରେ କି ଓଁ ନିନେ ବୋ ଧାରା ଲାଗି ରହିଛି । ସୁଖ
ନହେଲେ ଜନସମ୍ପଦ ଅନେକ ନମଲେ ମଞ୍ଚରେ ଶାନ୍ତି ଆସିନପାରେ ।
ଦେବାପୁର ସଂଗ୍ରାମ ଅହରହ ସୁଖ ଦୁଃଖ ସ୍ତର ଓ ପଞ୍ଚଭୁକ୍ତରେ
ରହିବା ପୁଣି ସମୟ ପରିବେଶ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଲୋକେ
ନଠକିଲେ ଶିକ୍ଷା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସୁଖ ବାଧି ସ୍ତ୍ରୀମାନ ପାଇଁ କିଛି ଦୁଃଖକୁ
ଆପଣେଇବାକୁ ପଡ଼େ । ଗୌତମ କୁବ୍ଜ ଏପରି ଭାବନା କରି ରାଜ
ପରିବେଶ ଯୁବତୀ ପୁଣି ଶିଶୁ ପୁତ୍ରକୁ ଛାଡ଼ି ସମ୍ପାଦ୍ୟା ହୋଇଯାଇଥିଲେ ।
ଦାମ୍ପତ୍ୟ ସୁଖ ରାଜପୁତ୍ରଙ୍କୁ ତେଜ୍ୟ କରି ସୁଖର ପରମ ପଥକୁ
ବାଛିଥିଲେ । ସେ ରାଜା ନହୋଇ ବି ମହାରାଜ ମାର୍ଗକୁ ଆସିଥିଲେ
ସେ କୁଳ ସେ ତ ଭିନ୍ନ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମସୁଖରେ ସେ
ସଦା ନିମଗ୍ନ ରହିଥିଲେ । ହେଲେ ଏପରି ମାର୍ଗ ଅନେକ କଷ୍ଟକର
ମାତ୍ର ଅସାଧ୍ୟ ଯେ ନୁହଁ ଏକଥା ତାଙ୍କ ଜୀବନକୁ ବୁଝାପଡ଼ୁଛି ।

♥ ବରେଣ୍ୟ ବାଣୀ ପିସି ସରକାର ଲେନ, ଅରୁଣୋଦୟ ମାର୍କେଟ, କଟକ,
ମୋ : ୯୪୩୭୯୮୫୮୭୬

କିମ୍ବଦନ୍ତୀରେ ସାନ୍ତାଳ ବାହା ପାରାବ୍

ଶୀତରତ୍ନ ଗଲା ପରେପରେ ରତ୍ନରାଜ
ବସନ୍ତର ଆଗମନ ହେଉହେଉ
ସାନ୍ତାଳଗ୍ରାମଗୁଡ଼ିକରେ ବାହା ପାରାବ୍/ବଜା
ଚଳଚଞ୍ଚଳ ହୋଇଗଲା । ଏପଟେ
ପ୍ରକୃତିରାଶୀର ଅପୂର୍ବ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ସଜେଇ
ସତେଜତା ଓ ଆତ୍ମପ୍ରଣୟ ଅନୁଭବ ଆରମ୍ଭ
କରିଦେଇଥାଏ । ପ୍ରାକୃତିକ ପରିବେଶ
ଭିତରେ ସବୁକିଛି ନୂଆ ନୂଆ ଲାଗିବା ସହିତ
ଚାରିଆଡ଼େ ନୂତନ ବାସ୍ତାବରେ ମହଲିଗଠେ ।
ପ୍ରକୃତି ଓ ମଣିଷ ମଧ୍ୟରେ ଭଲ
ପାରବାତୋରିରେ ପରସ୍ପର ବାଣି
ହେଇଯାଏ । ବନ୍ୟାକ୍ରମେ ଓ ପକ୍ଷୀମାନେ
ବସନ୍ତର ବାସ୍ତାବରେ ବିଭୋର ହୋଇ
ନାଚଗୀତରେ ମାଟି ଯାଆନ୍ତି । କ୍ଷେତରେ
ସୌରୀଷ ଫୁଲ ମୁଦୁମକର ଶର୍ଣ୍ଣରେ ମନକୁ
ଆତ୍ମୋଳିତ କରି ଶରୀରକୁ ପୁଲକିତ
କରିଦିଏ । ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ
କେତେବେଳେ ହଳଦିଆରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗେଇ
ଦିଏ, ତାହା କଣ ବଡ଼େନାହିଁ । ଏମିତିକି
ମହୁଳ ଫୁଲର ବାସ୍ତାବରେ ମନରେ ଥିବା
ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ ଓ ଯତ୍ନଶୁଳ କେତେବେଳେ
ଯେ ଦୂର କରି ଅପୂର୍ବ ସୁସ୍ଥି ଆଣି
ଦେଖୁ ଯେଉଁଠି ବସନ୍ତ ଅଛି, ସେଠି ଦୁଃଖର
ସ୍ଥାନ ନାହିଁ କହିଲେ ନିର୍ଭୁଲ ହେବ ।

ରତ୍ନରତ୍ନରେ ବସନ୍ତର ଫଗୁଣମାସରେ
କୃଷକାଳ ପଲ୍ଲବିତ ହୋଇ ନବ କୁସୁମରେ
ନାନା କାଚିର ଫୁଲଫଳକୁ ଖାଇବାର ପ୍ରକ୍ରିୟା
ମାନିଷ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥାଏ ।
ସାନ୍ତାଳବିଧି ଅନୁସାରେ ବାହାପୂଜା ନହେବା
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ଫୁଲଫଳଟି ନାହିଁ କିମ୍ପା
ଖାଇବାଯୋଗ୍ୟ ଜଙ୍ଗଲ ଫୁଲକୁ ମଧ୍ୟ କେହି
ଖାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତିମାତାର ଏହି
ଉପହାରକୁ ବଜାମାନଙ୍କୁ (ଠାକୁରଗୋସାଇଁ)
ଅର୍ପଣ କରିସାରିଲା ପରେ ହିଁ ସେମାନେ

ଦଶରଥ ହେୟମ୍

ବ୍ୟବହାର କରିଥାନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ମାସରେ
ବାହାଘର କରିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୁଭକାରକ
ହୋଇଥିବାରୁ ଘରର ପିତାମାତା ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ
ଗୁରୁଜନମାନେ ପୂଜାପଠ ଏବଂ ଝିଅଘରକୁ
ଯାଇ ଶୁଭଲଗ୍ନ ଦେଖି ପୁଅ-ଝିଅକୁ ବିବାହ
ଫଗୁଣମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ
(ମୁଲ୍ଲୁରମଣେମାହା)ରେ ବାହା ପାରାବ୍/ବଜା
ଆୟୋଜନ କରାଯାଏ । ବାହା ପାରାବ୍,
ସାନ୍ତାଳମାନଙ୍କ ଏକ ପ୍ରମୁଖ 'ପୂଜା ପର୍ବ',
ଏହାକୁ ଓଡ଼ିଆରେ ଫୁଲ ପର୍ବ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ ।
ଫୁଲ ପାଇଁ ଯେଉଁ ପର୍ବ ପାଳନ କରାଯାଏ,
ତାହାକୁ ବାହା ପାରାବ୍ କୁହାଯାଏ । ଏହା
ସାନ୍ତାଳମାନଙ୍କ ଦ୍ୱିତୀୟ ମୁଖ୍ୟ ପର୍ବ । ତେବେ
ପ୍ରତି ସାନ୍ତାଳଗ୍ରାମରେ ବିଧି ଓ ତିଥି
ଅନୁସାରେ ଏହି ପର୍ବ ଫଗୁଣମାସର
ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଦୋଳପୂର୍ଣ୍ଣିମା
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଳିତ ହୋଇଥାଏ । ବାହା ପର୍ବ/
ବଜା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଉର୍ମ ବା ସ୍ତ୍ରୀ, ଯାହାକୁ
ହାବଜାରେ ପ୍ରଥମ ଦିନ ବୋଲି ବିବେଚନା
କରାଯାଏ । ଏହାକୁ ଦେବସ୍ନାନ ମଧ୍ୟ
କୁହାଯାଏ । ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ମିଶି ଜାହିରା
ପାଠରେ ଥିବା ଶାଳଗଛ ମୂଳରେ ଏକପାଖୁଆ
ଚାଳିଆ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥାନ୍ତି । ଏଥିରେ
ତିନିଠାକୁର ରହନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଚାଳିଆଟି ମହୁଳ
ଗଛ ମୂଳରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଏ । ସେଥିରେ
ଗୋସାଇଁ ଏକା ପୂଜା ପାଆନ୍ତି । ପାଖାପାଖି
ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବୃକ୍ଷମୂଳରେ ସାମାଣାଳେ ବଜା
ବାସକରନ୍ତି । ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରାମବାସୀ
ମାନେ ଚାଳିଆ ତିଆରି କରିଥାନ୍ତି । ତେବେ
ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ରାତିନାତି ଓ ବିଧି
ଅନୁସାରେ ନିଷ୍ଠାପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ।
ଚାଳିଆ ନିର୍ମାଣ ସରିଲା ପରେ ଗାଁର
ପୁରୋହିତ ଚରଣାଣୁ ଗୋବରଦେ ଲିପି
ସଂପାଦନ କରନ୍ତି । ତା'ପରେ ଗ୍ରାମ ପୁରୋହିତ
ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ସ୍ନାନ କରିବା ସହିତ ବ୍ୟବହୃତ
ଅସଂଖ୍ୟ ଯଥା- ଗୁଣ୍ଡୁଳ, ଧନୁଡ଼ା, ଚାମା,
ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ । ଫଳକ୍ରିୟା ସମ୍ପାଦନରେ
ନାନା କାଚିର ଫୁଲଫଳକୁ ଖାଇବାର ପ୍ରକ୍ରିୟା
ମାନିଷ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥାଏ ।

ପୂଜା ପାଇଁ ଘଟ ଆଣନ୍ତି ଏବଂ ପୁରୋହିତ
ନୂଆକୁଳରେ ସମସ୍ତ ପୂଜା ସରଞ୍ଚନା ସକାର
କାହିରା ପାଠକୁ ଯାଆନ୍ତି । ପରେପରେ ଗ୍ରାମର
ଅନ୍ୟମାନେ ପୁରୋହିତଙ୍କ ପଛପଛେ କାହିରା
ପାଠକୁ ଯାଆନ୍ତି । ସେଠାରେ ଚାଳିଆତଳେ
ପୂଜାପାଇଁ ଅନୁସାରେ ଚିଆରିକାମରେ
ପୁରୋହିତ 'ଖଣ୍ଡ' ପ୍ରସ୍ତୁତକରନ୍ତି । ତା'ପରେ
ଗ୍ରାମରମୁଖ୍ୟ ଦେବତା ମାରୀକୁରୁ, ଜାହେର୍
ଆୟୋ / ଜାହେର୍ଏରା, ମଣେକ-ତୁରୁୟକ,
ଲିତାଗୋସାଇଁ, ଶିକାରୀ ଦେବଦେବୀ,
ରଜାକୁଟା, କୃଷିଦେବୀ ଆଦିକୁ ପୂଜା ଅର୍ପଣ
କରାଯାଏ । ଗ୍ରାମର ପୁରୋହିତଶାଳ, ମହୁଳ,
ଚିକ୍ତା, ପକାଶ ଫୁଲସହିତ ଆୟକାଶି, ଆୟଡ଼ା
ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଜଙ୍ଗଲଜାତ ଫୁଲଫଳକୁ
କାହିରାଠାକୁରଙ୍କ ଉଦେଶ୍ୟରେ ଅର୍ପଣ କରନ୍ତି ।
ତତ୍ ପରେସଙ୍ଗେ ବଳି

